

אפילו נשיא בעמו לא הוצאתי מן הכלל... הכונה: יצחק בן-צבי, שזכה השבוע בפרס ביאליק, עבור ספרו האחרון, נידחי ישראל. **אתה בעצמך...** התגובות הראשונות לא אחרו לבוא. אחד מנפגעי הרשימה שיגר לאברמסקי אגרות בת המש מלים: "אתה בעצמך גרפומן, נבל ואידיוט." אברמסקי, בעל חוש ההומור, הציג לשולח לשגר אליו גם את תמונתו ואז יכללנה באלבום הכלי-אצבי של הגרפומנים.

למעשה, תוכניותיו של מיימן הספרים הן מבקר רציניות יותר: מלבד הבטחה כי "המהדורות הבלאות שהייתה מושלמת ומתוקנות" החליט אברמסקי להכין ילקוט סטעים נבחרים מכתבי אישי הספרות שזכו להיכלל ברשימה. הילקוט ישמש, כמובן, להוכחת צדקת הכללים ברשימה הכל-ארצית של הגרפומנים החיים בישראל.

נוער האמת על שמח

לא היתה זאת פעולה פוליטית, וגם לא מחתרת חדשה שמטרתה לכפות חיוך על פיות המבוגרים. הפרזופים שכיסו כל קיר בצפון תל-אביב לא היה להם שום דבר מ"שותף עם כרוני ה"רק"ן" לשעבר והמילה "שמח" לא היתה סיסמא-סתרים.

שמח חי וקיים. בבוקר בהיר אחד נכנס למערכת, ביקש ראיון עם העורך "בעניין חשוב ודחוף". כשנתקבל, הוציא את גליון העולם הזה (841), בו התנוסס הציור, כש"תחתיו הכתובת: "מיהו? מהו?"

"זה אני!" הכריז בחיך רחב. "שמי עמ' נואל שמח. כל מה שכחוב זה בלוף. אין שום מחתרת. העניין הוא פשוט. רבתי עם חברים שלומים אתי באותה כחה והם הח' ליטו להתנקם בי. שיצירו אותי בכל העיר איכפת לי!"

בחיוכו שהונצח על כל הקירות, סיפר שמח, ילד שמנמן וטובלב שעבר בינתיים ללמוד בבית הספר המקצועי שבני: הוא הגיע ארצה, עם אביו וסבתו, לפני 4 שנים. בינתיים למד לדבר עברית שוטפת ונזכר ברוסית, בה דיבר בבסארביה, רק בשיחות עם סבתו.

כהבהיק נורת-המגנונים של צלם העולם הזה, ביקש שמח: "צלמו את הציירים,

תושבי מעברות תלפיות ומקור-חיים, יוצאי תימן, עיראק וצפון אפריקה. שעה שהחורף הקר ביותר זה 22 שנה פקד את הבירה יכלו ותיקי ירושלים לנקוט ב"אמצעי מגן מתאימים: הסקה מרכזית או תנורי נפט וחשמל בשעות היום, בקבוק גומי ממולא מים חמים בשעות הלילה. אפשרויות אלה לא היו מצויות בידי תושבי מעברות הפחונים. לעומת זאת זכרו אמצעי-מגן לילי מקובל מאד בארצות מוצאם, בהן שכיח ל"מדי חורף קר ומרעיד עצמות כזה השורר השנה בארץ."

הברלי היסוף. אנשי תימן נהגו (ונוהי) גים עד היום) להתכנס בין מצעיהם החרשיים כשאל גופם צמוד נאד עור ממולא מים חמים, הנוסח המזרחי של בקבוק הגומי ה"מחמם. הם לא התפלאו כלל, בהגיעם ארצה, לשמוע על נהג לומה בין אנשי צפון-אפריקה ועיראק. הם גם לא התפלאו על כך שהם, כשאר יוצאי ארצות המזרח, שכחו בשעת עלייתם המבוהלת את נאדות העור הקטנים מאחוריהם, כשם שהותירו מאחוריהם נכ"סים חשובים ויקרים יותר.

אלפי תושבי הפחונים שרעדו בלילה על מיטותיהם יגעו ומצאו, הבינו כי מה שעשה נאד העור (הלא-אצוי) יעשה גם הבקבוק (המצוי). התוצאה המיידית היתה ביקוש לאלפי בקבוקים מאת הבקבוקנים שנהגו ל"סור למעברות מתוך חקקה לקנות בקבוקים משומשים.

קוני הבקבוקים, שהפכו למוכרי בקבוקים, עמדו מייד על הנעשה, העלו, ברזיות מס' חרית למופת, את מחיר הבקבוק הטוב לחימום-עצמות משכעים וחמש פרוטה הבק' בוק למאה פרוטה. עם המשכת הביקוש נמ' צאו גם כאלה שגבו מאה עשרים וחמש פרוטה לבקבוק. כי הצמא לבקבוקים ריקים מתחדש בתלפיות ובמקור-חיים לעתים תכר פות. אין לשכוח כי חיסונו של בקבוק זוכית מפני מים חמים אינו דומה לזה של נאד עור.

הווי רע במיעוט

בתל-אביב הביעה מערכת במחנה-גנדי"ע את צערה על אי-הדפסת רשימתו של אחד הקוראים שלדבריו "העיקר... לראות פעם

עמנואל שמחי ורמותו בציור
"זה דומה להם יותר מאשר לי"

את שמי בדפוס", ניחמה אותו במקום זאת עלידי הדפסת שמי בלבד, באותיות בולטות.

אנציקלופדיה שיטתית

בבית-השיטה הדפסי העלון המקומי הגד' רות חדשות למונחים מקובלים במשק: אר' פה — בעל מקצוע המכניס ומוציא בצק מ' התנור; כסף — מלה שאינה מופיעה אלא בתוספת המלה אין.

בשל מסדר

בתל-אביב ניסה תלמיד גימנסיה הרצליה להסיר את כובעו שנחלה במסמר חומת' האבנים המקיפה את הגימנסיה, הפיל שלא במתכוון קטע שלם של החומה

שיחוך פעולה

בתל-אביב הומינו חיילי חיל-ההנדסה הבריטי לשעבר לכנס הגיגי, מלבד את חברי היחידה, גם את חיילות חיל-הנשים "שחנו כשכנותנו וששיפתו עמנו פעולה."

הוליבוז מלכת הסמרי-פיטיז

"כל אמריקה מכירה את אשתי יותר מ' מני", טען בבית המשפט פול ולנטין, בעלה הרביעי ולא-האחרון של לילי סן-סיר. השופט הסתיר חיוך מאחורי כף ידו, שאל באדיבות את הגברת אם יש לה מה לומר. הגברת ה' אשימה במומחיות, אותה קבלה בשלושת נשואיה הקודמים, את בעלה באכזריות ר' חנית, קיבלה את הגט."

לילי סן-סיר היתה משך שנים המלכה ה' בלתי-מעוררת של הסמרי-פיטיז. פרט ל' פנים יפים ועינים ירוקות אלכסוניות, ה' מוכירות במידה מרובה את פניה של אוה גרדנר, הצטיינה לילי בגוף חטוב להפליא, אותו היתה נוהגת לחשוף לראחה כל ערב במועדון מוקמבו. היא היתה מתקלפת, לאט לאט מבגדיה, נשארת בסליף דק עשוי ני' לון מצבע העור, נכנסת באיטיות לתוך אבי' בט מלא בועות סבון מקציפות, מתרחצת לאט, קמה לאט, יוצאת בנענוע איטי של כל אברי גופה אל מאחורי הקלעים, כשהיא מש' אירה אחריה גברים מריעים, וגשים חורקות שניינים.

ההצגה כולה נעשתה מבלי שלילי תפצה את פיה החושגי. תמונותיה היו מופצות ב' רבבות טפסים בין חיילי הצבא האמריקאי. לילי כונתה על ידם כ"נערה גלוית הלב ב' יותר". הלב, במקרה זה, לא היה ביטוי פיוטי בלבד.

היא לא רצתה להתספק בתואר מלכת ה' סמרי-פיטיז, החליטה להעביר את מיניותה גם לסרטים, להכות מכה ניצחת בלונדית אהרת בשם מרילין מונרו בשטח שלה. סרטה הראשון היה בנו של סינדה, בו היא מופיעה כיספיה מורחית שקופת-מכנסיים, טובלת מפעם לפעם בכריכה מבושמת.

כשנשאלה אם היא סבורה שמרילין היא יריבה קשה, השיבה בטחון: "ששויות! היא רק חובבת."

סרטים הגברת התחלחה

כשקראה אשתו של המוציא-לאור דובליי את כתב היד של האחות קארי, ספרו הנועז של תיאודור (טרנדיה אמריקאית) דרייזר, בסוף המאה הקודמת, הזדעזעה. באמצעים שונים, הכריחה את בעלה לא להוציא לאור את הספר, שמהדורתו הראשונה נגנזה לח' לוסין.

חברות הסרטים התענינו מפעם לפעם בספר, אולם נאלצו לקבל את החוסו של הצנזורה האמריקאית שטענה שלא ייתכן להעלות על הבר קורות אשה בלתי מוסרית, הנתמכת בכספי מאהביה. פרט לכך הוכר הנושא כ"עגום מדי" בשביל הצלחה קופתית. חברת ר. ק. א. קנתה את זכויות ההסרטה מדרייזר בשנת 1940, אולם לא הסיימה אותו. אחרי הצלחת ספרו האחר של דרייזר, טרנדיה אמריקאית שתורגם ללשון הסרט, למקום תחת השם: קנתה פרמונט את זכויות ההסרטה.

הגירסה הפילמאית, בשם העלמה קארי, עובדה וצוחצחה במידה ניכרת-על ידי הבמאי חיליאם וילר. האירועים הם בדרך כלל נא' מנים לסיפורו של דרייזר אודות קארי מיבר (גיניפר גינס), קרתנית קטנה חמגיעה ב' 1898 לשיקאגו, מסתככת עם שני גברים: צ'ארלס דרואה (אדי אלברט), סוכן-נוסע קר' לני טובל ית, אתו היא חיה, וג'ורג' הרסטוד, מנהל מסעדה מצליח העווב למענה את מש' פחתו ועבודתה, מסיים את חייו כיחפן ומת' אבד.

הסרט הצליח לתפוס את הכוח האמוציוני-נאלי בספרו של דרייזר. ג'ניפר גינס קארי, כאילו הרגה מדפי הספר: אוהבת חיים ותע' נוגות, אולם פקחית ובעלת מעוף יותר משני הגברים שבחיה הנעשים קטנים מדי בש' בילה. לורנס אוליבייה משחק ברוגש עצור את תפקידו המסובך של הרסטוד.

כתהליך תרגומו לבד איבד הספר לא רק את האחות שבו, אלא גם חלק מן הנאטורליזם והבעיות הסוציאולוגיות שבו. התאבדותו של הרסטוד כמעט אינה נזכרת בסרט. כך הש' מיטו קטע חזק מן הספר בו מופיע הרסטוד הרעב כמפיר שביתה בשביתת חשמליות.

* האמנות השמינית, המתבטאת בהסרה שיטתית של הלוש, תוך הצגה, עד למיני' מוט המותר לפי החוק.

נעלמו גם הקטעים בהם יורד הרסטוד עד לדרגת מחור על הפתחים.

על כוכבים וסרטים

תשובה סטירית לאלה המתעצעים באנחה לשנות העשרים הסוערות, נותן ג'ון קלי ב' סרטו **שיר אשיר בגשם**, אודות הוליבוז לפני תקופת הסרט הקולני.

הכוכבים הנערצים היו משתמשים או ב' טלפונים מוזהבים, מפיעים על עצמם אגדות מזורות, מנהלים בפומבי עסקי אהבים שהיו קוראים להם בשם הקלאסי שלא השתנה מ' אז, "רק יידות". הכוכב היה בלך. הצופים היו מסתכלים בדמעות התרגשות בסרט ה' אילם בו מנשק בשיטיות הגבור את ידה

חשפנית לילי סן-סיר
"כולם מכירים אותה יותר ממני!"

של היפהפיה עד ה'כתף, נופל על ברכיו, טופס כפיים, פוער את פיו, ואז באה כתובת על המסך: "אני אוהב אותך".

לינה לאמט (גיין האגן) היא שחקנית איל' מת בלונדית בעלת מוח ציפור, וקול כרו' כיה, המופיעה בקביעות בסרטים עם דון (גיין קלי). הם נערצים מאד על ידי הקהל, מופיעים כווג נאהבים בכל מקום. דון שוא אותה, אולם מה לא יעשה למען פרוסת לחם? הוא מיכן להסתכן, לזרוק את הלחם כשהוא פוגש בנערת מקהלה קטנה יחצופה בשם קאטי (דבי ריינולדס) המלגלגלת עליו בתחילה, כדי לפול בסוף בורועותיו. הוא נוכח, אחרי שהיא הטיחה עוגת קרם בפרצוף של לינה, שהוא באמת איננו שחקן גדול מאד. בביוק אז מחליט הבוס של אולפנו ל' לכת בעקבות הסרט המדובר, לשתף את לינה ודון. קולו של דון הוא נעים, של לינה צר' חני. הם מוצאים פתרון, מקליטים את קולה הרך של קאטי, מדביקים אותו לשפתיה ה' מאולפות של לינה.

הסרט מצליח, ואחרי כמה תככים בלתי נסבלים מצד לינה, מגלים דון, חברו פיטר (דונלד אוקונור) והבוס לקהל את זהות בעלת הקול.

יש בסרט מצבים מעוררי גיחוך, בעיקר התלבושות המזורות של התקופה הנראות כבדיחות. דבי ריינולדס היא מתוקה מדי בש' ביל תפקידה אותו היא מקבלת ברצינות איר' מה. ריקודיו של ג'ין קלי גמישי-הגוף, הם מלאי דמיון ויפים, כרגיל.

העולם הזה
קיץ אחד של אושר
הזקן הכחול
יפהפיות הלילה